

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 853/2015
03.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Љ.М. из С.П., чији је пуномоћник Д.Н., адвокат из С.П., против туженог Л.у. Ј.ј. из С.П., чији је пуномоћник З.С., адвокат из С.П., ради поништаја, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3651/12 од 17.09.2014. године, у седници већа одржаној 03.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3651/12 од 17.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, Судска јединица Смедеревска Паланка П1 994/10 од 24.02.2012. године, у првом ставу изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог број 06/10 од 28.01.2010. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. У ставу другом изреке обавезан је тужилац да плати туженом трошкове парничног поступка у износу од 91.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 3651/12 од 17.09.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази

по службеној дужности. На остале битне повреде због којих се може изјавити ревизија тужилац одређено не указује.

Према утврђеним чињеницама тужиоцу запосленом на пословима ловочувара отказан је уговор о раду због подношења захтева од стране ОЈТ Смедеревска Паланка за спровођење истраге ради учињеног кривичног дела изазивање опште опасности из одредбе члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, учињеног на раду. Тужиоцу је стављено на терет да је дана 25.10.2009. године у радно време, за време контрола у ловишту Д.Ј. пуцао из ловачке пушке у правцу секретара А.Н. и у правцу службеног аутомобила, што је делимично признао у својој изјави датој у поступку истражних радњи по предлогу ОЈТ Смедеревска Паланка, да је опалио из пушке у правцу службеног аутомобила и погодио у врата. Због овога је тужиоцу одузета ловачка пушка, а услов за обављање послова ловочувара је управо поседовање дозволе за ношење ловачке пушке. Неспорно је утврђено да је Правилником о ловочуварској служби Л.у. Ј.ј. од 11.04.2008. године за радно место ловочувара прописано да лице има дозволу за ношење и држање оружја, да је регулисана војна обавеза, да није кривично кажњавано или да се кривично не гони због учињених кривичних дела из области ловства или држање и ношење оружја и слично и да има одговарајућу стручну квалификацију. Тужилац је упозорен на учињену повреду радне обавезе упозорењем од 18.01.2010. године. Тужилац је спорног дана обављао редовну дужност ловочувара заједно са сведоком А.М. и тог дана је провоцирао сведока, а како је дан одмицао провокације од стране тужиоца упућене сведоку нису престајале да би у једном моменту испред колибе П.Б. тужилац изашао из кола и испред сведокових ногу испалио два патрона. Сведок је то прећутао мислећи да тужилац жели да га уплаши, након чега су наставили још око 700 метара до колибе од Г.С.. Такође, тужилац је узео пушку и опалио поред сведокове леве ноге тако да је на аутомобилу остало улубљење, а пушку са још једним патроном упериио је у сведокове груди. Сведок је одгурнуо цев од пушке, након чега су испала два патрона јер је пушка у том гурању преломљена, сведок је сео у аутомобил и побегао. Тужилац је иначе пре постављења за ловочувара био управник ловишта да би након тога накнадно постављен на одређено време за ловочувара јер је то био услов да ловачко удружење обавља делатност. Тужилац је премештен са места управник ловишта на место ловочувара из разлога што удружење није имало ловочувара, јер је бивши ловочувар добио отказ због тога што није имао своје оружје, а ловочувар не може да буде без оружја. Тужилац је те послове обављао привремено до пријема у радни однос лица које је било квалификовано за те послове.

Имајући у виду чињенично стање првостепени суд је закључио да је тужилац изгубио способност за рад, односно дозволу која је битан услов за рад на радном месту ловочувара, због чега је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован.

Одлучујући о жалби тужиоца другостепени суд је закључио да у конкретном случају не постоји разлог за отказ уговора о раду на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 4. с обзиром на то да у односу на тужиоца није донета правноснажна кривична пресуда. По оцени другостепеног суда, у конкретном случају из чињеничног описа радње произлази да је тужилац својим понашањем скривио повреду радне обавезе, а да погрешна правна квалификација не утиче на саму законитост оспореног решења. Другостепени суд закључује да су у конкретном случају испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу на основу одредбе члана

179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, јер је тужилац својим скривљеним понашањем учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а такође тужилац је учинио и повреду радне дисциплине, односно да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Другостепени суд закључује да је оспорено решење законито, без обзира на то што је погрешно квалификовано као учињено кривично дело.

Правилно су нижестепени судови на основу утврђених чињеница одбили тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу.

Решењем туженог од 28.01.2010. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду, из разлога што је против тужиоца поднет захтев за спровођење истраге ради учињеног кривичног дела изазивања опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. Кривичног законика учињеног на раду.

Правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају не може употребити као отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 4. – кривично дело на раду и у вези са радом, јер против тужиоца није донета правноснажна пресуда да је учинио кривично дело на раду. Међутим, и по оцени Врховног касационог суда погрешна правна квалификација не везује суд и не утиче на правилност одлуке о отказу. У конкретном случају из чињеничног описа радње произлази да тужилац као запослени није поштовао радну дисциплину, односно његово понашање је такво да не може да настави рад код послодавца, па су испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду за отказ уговора о раду тужиоцу.

Непоштовање радне дисциплине по оцени Врховног касационог суда, као разлог за отказ уговора о раду, није условљено унапред прописано повредом радне обавезе кривицом запосленог, јер се ради о општој клаузули по којој сваки акт недисциплине може довести до отказа под условом да је нарушавање радне дисциплине такво да запослени, с обзиром на процес рада и све околности случаја, не може да настави рад код послодавца.

Понашање тужиоца које се наводи у оспореном решењу и упозорењу је оправдан отказни разлог и представља скривљено понашање у смислу повреде радне дисциплине, и због таквог понашања тужилац не може да настави рад код туженог као послодавца. Из наведених разлога решење о отказу уговора о раду је законито, па је неосновано истицање у ревизији тужиоца да је решење о отказу уговора о раду незаконито.

Како је побијано решење о отказу уговора о раду законито, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у ревизији тужиоца па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку другостепеног суда.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**